

РЕШЕНИЕ

№ 1205

гр. София, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Пламен Панайотов

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8887** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Е. Б. В. от [населено място], срещу Решение от 09.08.2022 г., постановено по НАХД № 6106/2021 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 115 състав, потвърждаващо Електронен фиш Серия К № 4188419/24.11.2020 г., с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лв., за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В жалбата се поддържа становище за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че е нарушено правото на защита на касатора, тъй като не разбирал по кой закон е наказан. Не била доказана самоличността на нарушителя, липсвали доказателства заснетия регистрационен номер да е български. Поддържа се, че съдът не е разкрил обективната истина и било постановено на базата на предположения. Твърди се, че ЕФ е издаден в нарушение на чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Претендира се отмяна на обжалваното решение и връщане на делото на друг състав на СРС за ново произнасяне. Алтернативно, иска се отмяна на решението и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, представлявана от упълномощен юрисконсулт, в съдебно заседание и в депозирано писмено становище оспорва жалбата, като поддържа, че същата е неоснователна и недоказана. Намира решението за правилно, поради което следвало да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63в ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря.

Решението е валидно и допустимо, като при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения обуславящи отмяната му. От процесуална и материална гледна точка същото е законосъобразно и не се констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Съдът подробно е изследвал развитието на административнонаказателното производство и е обосновал правилен извод, че в хода му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съдът изследвал съдържанието на ЕФ и мотивирано е приел, че същият е издаден при спазване на законовите разпоредби досежно задължителните му реквизити. Обоснован е извод за липса на допуснати съществени процесуални нарушения, като съдът е акцентирал върху законовите изисквания за съдържание на ЕФ. Тези изводи са правилни и се споделят от касационната инстанция. Реквизитите на електронния фиш са посочени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП, като процесния такъв съдържа всички изискуеми от правната норма реквизити. В тази връзка възражението на касатора за неспазване на формата, както и за нарушение на чл. 189, ал. 4 ЗДвП се явява неоснователно.

За да потвърди издадения електронен фиш съдът е установил от фактическа страна, че нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, е безспорно установено и доказано. Съдът е изследвал приложимата нормативна уредба и правилно е субсимира установените факти обуславяйки извод за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Противно на изложеното в касационната жалба, което правилно е отбелязано и от въззивния съд, възможната грешка в размер на 3 км/ч при скорост до 100 км/ч е приспадната в полза на наказаното лице, като при измерена скорост 95 км/ч касаторът е санкциониран за движение със скорост 95 км/ч.

Правилни са изводите на СРС за безспорна установеност на извършеното нарушение. От писмените доказателства се установява, че автомобилът е собственост на касатора, като същевременно същият не е подал декларация по чл. 186, ал. 4 ЗДвП. Касационният състав намира оплакванията, изведени в сезиращата съда жалба, касателно липсата на идентификация на превозното средство и това кой го е управлявал, за неоснователни. Видно от приложения снимков материал, ясно се вижда регистрационния номер на автомобила, чрез който същият е идентифициран и съответно е установен собственика му.

Въззивният съд е изследвал и въпроса за приложимостта на института „маловажен случай“, като е правилно е приел, че процесното нарушение не представлява маловажно по смисъла на закона, като е изложил мотиви от една страна за характера на охраняваните обществени отношения, обект на защита на ЗДвП, а от друга, че се касае за превишаване на величината на максимално разрешената скорост в населено място с 35 км/ч.

Наведените с касационната жалба възражения, доколкото отчасти се покриват с изложените такива в жалбата пред СРС, са неоснователни.

Неоснователни са възраженията за нарушено право на защита на наказаното лице. Касаторът е правоспособен водач, като съгласно действащата нормативна уредба, за придобиване на свидетелство за управление на МПС лицата следва успешно да положат изпит. След като е придобил СУМПС, няма как касаторът да не е запознат със Закона за движение по пътищата. Още повече, че след като се налага наказание за управление на МПС с превишена скорост, няма как санкционната разпоредба да се намира в някой друг закон, освен Закона за движение по пътищата. Тезата, че касаторът е санкциониран „по Закона за Дворното пространство /ЗДвП/“ е несъстоятелна, нелогична и като цяло е абсурдна. Касаторът е наясно с това, кой закон урежда правилата за движение по пътищата, поради което защитната му теза, основаваща се на нарушено право на защита е неоснователна.

Процесният автомобил е правилно идентифициран и индивидуализиран, като възраженията, за наличие на два еднакви регистрационни номера, на две различни МПС с два различни собственика са неоснователни и не могат да бъдат споделени. Същото се отнася и до възраженията относно цвета на автомобила. Видно е, че приложените снимки са монохромни, поради което не може да се твърди, че заснетия автомобил е черен, а този на жалбоподателя – зелен. МПС се идентифицират въз основа на регистрационния номер, номер на рама и т.н., но не и според цвета им.

В рамките на дължимата от касационната инстанция проверка не се констатира наличие на касационни основания. Решението на СРС не страда от твърдените пороци, като същото е в съответствие с приложимите материалноправни норми, а при постановяването му съдът не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила.

По тези съображения решението на СРС е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила, а жалбата да бъде отхвърлена. Не са налице касационни основания по чл. 348 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноси, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на Столична дирекция на вътрешните работи следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационна инстанция в размер на 80 (осемдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.08.2022 г., постановено по НАХД № 6106/2021 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 115 състав.

ОСЪЖДА Е. Б. да заплати по сметка на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.